

ת"פ 28189/04/18 - מדינת ישראל נגד אברהם רדה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 28189-04-18 מדינת ישראל נ' רדה(עציר)

בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם רדה (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד סעדיה

ב"כ הנאשם עו"ד ירון פורר

הנאשם הובא על ידי הליווי

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במהלך שמיעת הראיות, בכתב אישום מתוקן, בעבירות של פציעה כשעברין מזויין, תקיפה סתם, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו ואיומים.

על פי המתואר בכתב האישום, הנאשם ניגש אל המתלוננת, התפתח וויכוח בין השניים בנוגע להרגלי צריכת אלכוהול במסגרתו אמר הנאשם למתלוננת, שהיא לא מכבדת את עצמה וזו השיבה לו, שהוא לא מכבד את הוריו. בתגובה, הנאשם סטר למתלוננת והפיל אותה מהכיסא עליו ישבה. המתלוננת, סטרה לנאשם, החלה קטטה והנוכחים במקום הפרידו ביניהם.

מיד לאחר מכן, התקדם הנאשם לכיוון המתלוננת כשהוא אוחז בידו חפץ חד, באמצעותו דקר את המתלוננת פעמיים ברגל ימין, וגרם לה לחבלה שהצריכה הרדמה מקומית ותפירה.

בהמשך עכבו שוטרים את הנאשם. מאחר שהנאשם היה חבול בפניו, הוא נלקח לטיפול רפואי בבית חולים, שם צעק וקילל את השוטרים, ניסה לנגוח באמצעות ראשו בפניו של השוטר מלינובסקי סרגיי, שצעד לאחור אך נפגע

בסנטרו. על מנת להדוף את הנאשם, היכה השוטר במכת אגרוף בפניו של הנאשם, אך הנאשם המשיך להשתולל וניסה לנשוק את השוטר בידו, עד אשר נאזק למיטה בבית החולים. בנסיבות אלה, אמר הנאשם לשוטר "אני אראה אותך על אזרחי, אני אדקור אותך 20,000 דקירות יא בן שרמוטה, אני ארצח אותך יא בן זונה".

בהמשך, הגיע השוטר בוז'נסקי סטניסלב לשמור על הנאשם בבית החולים, הנאשם קילל אותו ואת הצוות הרפואי ואף איים על השוטר, כי ימצא אותו ויפגע בו, בילדיו ובמשפחתו. בשלב זה, המאבטח ויקטור, ביקש מהנאשם לחדול מאיומיו, בתגובה, הנאשם גידף אותו ואיים עליו, כי ימצא אותו, ידקור אותו ו"יתן לו כדור בין העיניים".

2. במסגרת הסדר טיעון חלקי בין הצדדים, הוסכם כי המאשימה תעתור להטיל על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל, הכוללים הפעלת מאסר על תנאי, ואילו ההגנה תטען באופן פתוח.

ראיות הצדדים לעונש

3. מטעם המאשימה הוגשו תמונות החבלות שנגרמו למתלוננת (טע/1), גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (טע/2) וגזר דין מת"פ 41067-08-15, של בית משפט השלום באשקלון מיום 16.5.16, בו הוטלו על הנאשם מאסרים מותנים בני 8 ו-4 חודשים בגין עבירות אלימות.

טיעוני ב"כ הצדדים

4. ב"כ המאשימה, התייחסה לכך שהמתלוננת לא רצתה להעיד, ועשה כן בלית ברירה, וכי הודאת הנאשם לא חסכה את עדותה. הודאת הנאשם חסכה את הצורך לשמוע עדים נוספים ובכך היה חיסכון מסוים בזמן שיפוטי.

ב"כ המאשימה, הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו במעשיו של הנאשם בפגיעה הממשית בגופה של המתלוננת ובשמירה על שלומם וביטחונם של השוטרים במסגרת מילוי תפקידם.

ב"כ המאשימה, הפנתה לכך שהעבירות בוצעו על רקע צריכת אלכוהול, מדובר באירוע מתמשך, שבו האלימות מצד הנאשם הלכה והתעצמה והוא אף המשיך לנקוט באלימות מילולית ופיזית כלפי השוטרים ששמרו עליו בבית החולים.

בשים לב לעברו הפלילי של הנאשם, עתרה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל, הכוללים את הפעלת המאסר המותנה העומד לחובתו, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת ולשוטר. בתמיכה לעתירה זו, הפנתה לאסופה של פסקי דין.

ב"כ המאשימה מסרה כי הנאשם שהה במעצר מיום 6.4.18, ועד ליום 7.6.18 ולאחר מכן שהה במעצר באיזוק אלקטרוני, והחל מיום 6.8.18 הושב למעצר מאחורי סורג ובריא.

ב"כ המאשימה ביקשה צו להשמדת מוצגים ונתנה הסכמתה להשבת הטלפון הנייד שנתפס ברשות הנאשם.

5. ב"כ הנאשם טען, כי המאשימה בעתירתה מתעלמת מעובדות שיש לראות בהן נסיבות מקלות.

מדובר באירוע ספונטני, וויכוח שהתעורר בין השניים שהוביל לקטטה, שלאחריה דקר הנאשם את המתלוננת. יש לראות בהתנהגות המתלוננת הסלמה של האירוע ואת התנהגותו של הנאשם כמעשה שבוצע בעידנא דריתחא וללא תכנון מוקדם.

ב"כ הנאשם טען שהפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה, הינה מחמירה מאוד. בקביעת עונשו של הנאשם יש לתת משקל למיקום של הפגיעה, לא מדובר בפגיעה באיברים פנימיים או באזור הפנים, לא מדובר בטיפול שכלל הרדמה כללית, לא היו השלכות עתידיות לנזק שנגרם, לא הוגש תצהיר קורבן עבירה לגבי נזקים עתידיים מעבר לפגיעה עצמה, כך שמדובר בפגיעות קלות, כפי שניתן לראות מ-ת/23, דו"ח מד"א ועדותו של הרופא המטפל במיון.

ב"כ הנאשם ביקש לראות בצריכת האלכוהול כנסיבה לקולא משום שזו משחררת בלמים ומסירה עכבות. המתלוננת מסרה, כי אם הנאשם לא היה שיכור הוא לא היה תוקף אותה. גם התנהגות הנאשם כלפי השוטרים והרופאים, מעידה שהיה תחת השפעת אלכוהול.

תקיפת השוטרים הינה ברף נמוך ולכן ביקש ב"כ הנאשם שלא לתת לה משקל ממשי בגזירת העונש.

הודיית הנאשם צריכה לקבל משקל בכל שלב שבו היא נעשית, ואין לזקוף לחובתו כי עשה כן רק לאחר עדות המתלוננת. הנאשם גר בשכנות למתלוננת, ולקיחת האחריות מצד הנאשם, יש בה להביא לסיום סופי של המחלוקת והמשקעים בין הצדדים.

אשר לעברו של הנאשם, מרבית ההרשעות הם מבית משפט לנוער, וכי בשנות בגרותו הנאשם התמתן ולא הורשע בעבירות חמורות.

ב"כ הנאשם, ביקש להתחשב בתקופה בה שהה הנאשם במעצר באיזוק אלקטרוני, ולקחת במניין ימי המעצר את העובדה שנעצר בתיק זה החל מיום 31.7.18.

לגבי הפעלת המאסר המותנה, ביקש שלא לצבור את כולו.

6. הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו, התחייב להפיק לקחים לעתיד ואף לפנות לטיפול בתוך כותלי בית הסוהר.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

7. **קביעת מתחם העונש ההולם** למעשה העבירה, נעשה בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

8. בעבירה של פציעה כשעברין מזויין ותקיפה סתם פגע הנאשם ב**עורך החברתי** של הגנה על שלמות הגוף והביטחון של המתלוננת.

בתי המשפט שבו וקבעו, כי על בית המשפט להרתיע את אלו המבקשים לפתור סכסוכים בכח הזרוע (ע"פ 9568/07 **אבוטבול נ' מדינת ישראל** (9.3.18)).

בעבירות כלפי השוטרים והמאבטח פגע הנאשם ב**עורך החברתי** של פגיעה בשלמות גופם, שלווה נפשם וחופש הפעולה של השוטרים כעובדי ציבור, במסגרת מילוי תפקידם, וכנגזר מכך פגיעה בסדר הציבורי ובסדרי השלטון.

בתי המשפט עמדו על חומרת העבירה של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו וזאת לנוכח הפגיעה בערכים החברתיים שעניינם שלטון החוק והסדר הציבורי והצורך להגן על שלום ובטחון השוטרים. עבירות כנגד שוטרים מכרסמות ביסודות החברה ועל בית המשפט להגן על עובדי ציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 5579/10 **דוד קריה נגד מדינת ישראל** (2.8.10)).

9. **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** בעבירה של פציעה הינה ברף בינוני-גבוה ובעבירות של תקיפה סתם, תקיפת שוטר ואיומים הינה ברף נמוך-בינוני.

10. **בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** יש לתת הדעת לכך שכתב האישום אמנם תוקן באופן משמעותי הן בנוגע לפציעת המתלוננת והן לגבי העבירות כלפי השוטרים אך עדיין מבטא אירוע חמור.

המתלוננת והנאשם היו שניהם תחת השפעת אלכוהול. השניים גרים בסמיכות ונפגשו באקראי בשעת לילה מאוחרת בשכונת מגוריהם, כך שלא קדם תכנון ותחכום למעשיו של הנאשם. הנאשם הוא שהחל את האירוע, תקף את המתלוננת, היא תקפה אותו חזרה והנוכחים במקום הפרידו את הקטטה בין השניים. בהמשך, ולאחר שנראה היה שהאירוע בא על סיומו, ניצל הנאשם את ההפוגה ניגש אל המתלוננת עם חפץ, תקף אותה וגרם לפציעתה. מהתמונות (טע/1) ניתן לראות, כי החבלות על גופה של המתלוננת הצריכו תפירה של מקום החבלה. הטיפול בוצע תחת הרדמה מקומית, כעולה מהתעודות הרפואיות ועדויות הרופאים.

אמנם הפציעה היא ברגלה של המתלוננת, לא באיבר פנימי או בפניה ולא מדובר בחתך עמוק אך פוטנציאל הנזק בתקיפת המתלוננת בחפץ חד הוא גבוה ובנס לא הסתיים האירוע בתוצאה חמורה יותר.

בהמשך וללא כל סיבה תקף הנאשם את השוטר, גידף ואיים על השוטרים ששמרו עליו במהלך שהותו בבית החולים ועל המאבטח במקום.

הנאשם וויתר על טענת הגנה לפיה מעשיו בוצעו תחת שכרות, נסיבה שיש לתת לה משקל בעת גזירת הדין. אף לשיטתה של המתלוננת, שלה היכרות עם הנאשם, הנאשם לא היה נוקט באלימות כלפיה אלמלא צריכת האלכוהול.

11. עתירת הצדדים הייתה לעונש כולל בגין כלל העבירות בהן הורשע הנאשם מבלי להתייחס למתחם העונש ההולם. בתמיכה לעתירתם הפנו הצדדים לפסיקה רבה, חלקה בנסיבות מחמירות יותר מענייננו וחלק מקלה מנסיבותיו של תיק זה.

12. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשי מאסר בפועל לתקופה ממושכת לצד רכיבים נלווים. כך גם על פי הפסיקה שהוגשה על יד הצדדים ואשר מצאתיה רלוונטית לענייננו (ראו רע"פ 2065/14 אבו מדיגם נ' מדינת ישראל (09.06.14), ע"פ 4408/09 מאהר שחאברה נ' מדינת ישראל (13.07.09), ע"פ 8446/12 קיס נ' מדינת ישראל (09.04.13) ועפ"ג (ב"ש) 14924-12-12 גטנט נ' מדינת ישראל (06.02.13)).

13. נוכח מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירות, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם הוא בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

בנסיבות אלה מצאתי את העתירה העונשית של המאשימה כענישה המצויה בתוך מתחם העונש ההולם.

14. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים המצדיקים סטיה ממתחם העונש לחומרא או לקולא.

גזירת העונש המתאים לנאשם

15. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

הנאשם בחור צעיר, בן 26, אשר נטל אחריות על מעשיו, הביע חרטה, התחייב לתקן דרכיו ואף לפנות לאפיק טיפולי במהלך ריצוי עונשו. הנאשם אמנם לא חסך בעדותה של המתלוננת, אך בהודאתו חסך את עדות אחותה ועדים נוספים, כך שעדיין נחסך זמן שיפוטי משמעותי.

מגיליון הרישום הפלילי של הנאשם (טע/2), עולה כי לחובתו 8 הרשעות קודמות, בין השנים 2010 ל- 2016, הכוללים עבירות אלימות ועבירות כנגד שוטרים, והוא אף ריצה עונשי מאסר בגין חלקם. ניכר, כי בעונשים שהוטלו לא היה כדי להרתיע את הנאשם.

16. בשים לב לעובדה שבין הנאשם למתלוננת היכרות מוקדמת והם מתגוררים באותה שכונה, יש חשיבות רבה לנטילת האחריות מצד הנאשם כביטוי לסיום עניינו מול המתלוננת ובכך להפחית את הסיכון להמשך הסכסוך בין השניים, בעיקר מצד הנאשם שבראשית ההליך טען שהמתלוננת טופלת עליו אשמת שווא. נטילת האחריות והבעת החרטה מצד הנאשם מסירה כל טענה שלו כלפיה בעתיד בגין מעצרו והעונש שיושט עליו.

17. הוגש גזר דין מת"פ 41067-08-15 (טע/3) של בית משפט השלום באשקלון מיום 16.5.16, בו הוטלו על

הנאשם מאסרים מותנים בני 8 ו-4 חודשים בגין עבירות אלימות.

18. נוכח המפורט לעיל אני סבורה שיש למקם את עונשו של הנאשם קרוב לאמצע מתחם העונש ההולם.

מתחם הקנס והפיצוי

19. בהתאם לסעיף 40ח' לחוק העונשין "קבע בית משפט כי מתחם העונש ההולם כולל עונש קנס, יתחשב, נוסף על האמור בסעיף 40ג(א) במצבו הכלכלי של הנאשם, לצורך קביעת מתחם הקנס ההולם".

משכך, בקביעת מתחם הקנס על בית המשפט להתחשב בחומרת העבירות ובמצבו הכלכלי האישי של הנאשם. לא הוצגו בפניי ראיות אודות מצבו הכלכלי של הנאשם.

20. עסקינן בעבירות אלימות שגרמו למתלוננת לחבלות שהצריכו טיפול רפואי ולכן יש לפצותה. לשוטר מלינובסקי אמנם לא נגרמה חבלה אך בשים לב לאלימות שננקטה כלפיו מצאתי שיש לפצות גם אותו.

21. תיקון 113 לא קבע שיש לקבוע מתחם לעניין הפיצוי ואת אופן קביעתו. ברע"פ 2174/11 רמי לוזון נ' מדינת ישראל (25.05.2011), נקבע כי קביעת הפיצוי לא קשורה ליכולת הכלכלית של הנאשם וניתן לפרוס לתשלומים אם יש צורך בכך. עוד נקבע שיש להעדיף פיצוי על פני קנס (ע"פ 4666/12 עמי גורבץ נ' מדינת ישראל (08.11.2012)).

22. בנסיבות אלה אני סבורה שיש להעדיף את הפיצוי למתלוננת ולשוטר על פני השתת קנס, כך שהקנס שיושת יהיה בשיעור סמלי בלבד ומשכך לא מצאתי לקבוע מתחם קנס.

ניכוי ימי מעצרו של הנאשם

23. אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשם שהה במעצר מיום 6.4.18 עד ליום 7.6.18, וכי ביום 31.7.18 שב ונעצר הנאשם לאחר שהפר את תנאי מעצרו באיזוק אלקטרוני.

ב"כ הנאשם ביקש לנכות את ימי המעצר החל מיום 31.7.18. ב"כ המאשימה ביקשה כי ניכוי ימי מעצרו יהיה החל מיום 6.8.18 ולא מיום מעצרו, 31.7.18, זאת מאחר שבין המועדים הנ"ל נערכו הליכים הנוגעים לשימוע טרם השבת הנאשם למעצר מאחורי סורג ובריח. בהמשך הותירה ב"כ המאשימה את הנושא שיקול דעת בית המשפט.

24. סעיף 43 לחוק העונשין שכותרתו "חישוב תקופת המאסר" קובע כי "מי שנידון למאסר תיחשב תקופת מאסרו מיום גזר הדין, אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת; היה הנידון משוחרר בערובה אחרי גזר הדין, לא יבואו ימי שחרורו במנין תקופת העונש".

25. ככלל אין חובה בדיון לחשב את ימי המעצר במניין תקופת המאסר אך ככלל בתי המשפט נוהגים לנכות ימי מעצר מן העונש הסופי (ראו ע"פ 13/53 ביטון נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל (17.5.53) וכן יניב ואקי, רותי קמיני, יורם רבין, "עונש המאסר - תכליות, מגמות והלכות", הפרקליט נג' עמודים 19-22 (יולי 2014)).

26. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים ומשאין מחלוקת, כי מעצרו של הנאשם ביום 31.7.18 היה בגין הפרת התנאים בתיק זה ללא עבירה נלווית, הרי שיש להביא ימים אלה במניין ימי מעצרו ולא ממועד מאוחר יותר, 6.8.18.

27. משלא מתקיימים בעניינינו שיקולים המובילים לסטייה מן הנוהג לפיו מנכים ימי מעצרו של נאשם בעת גזירת דינו, ימי מעצרו של הנאשם ימנו החל מיום 31.7.18.

28. הנאשם שהה במעצר באיזוק אלקטרוני מיום 7.6.18 עד ליום 31.7.18. עסקין בתקופה קצרה ועל כן לא שוכנעתי שיש מקום להתחשב בתקופה זו בעת גזירת דינו.

סוף דבר

29. לאור כל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 16 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 6.4.18 עד 7.6.18 וכן החל מיום 31.7.18.

ב. אני מורה על הפעלת המאסרים המותנים בני 8 ו-4 חודשים שהוטלו על ידי בית משפט השלום באשקלון ביום 16.5.16 בת"פ 41067-08-15, בחופף זה לזה, ומורה כי 5 חודשים מהם יצטברו לעונש בתיק זה, **כך שסך הכל ירצה הנאשם 21 חודשי מאסר בפועל.**

ג. 8 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. 4 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ה. קנס בסך 500 ₪ או 7 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 31.7.19.

ו. הנאשם ישלם למתלוננת, עדת תביעה מספר 2, פיצוי בסך 3,000 ₪. הפיצוי ב-6 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 15.2.19 ובכל 15 לחודש שלאחריו.

ז. הנאשם ישלם לשוטר מלינובסקי פיצוי בסך 500 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 28.2.19.

נוכח הסכמת הצדדים הטלפונים הניידים שנתפסו יושבו לנאשם ויתר המוצגים יושמדו כמבוקש.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי מרכז בלוד.

ניתן היום, י"ח שבט תשע"ט, 24 ינואר 2019, במעמד הצדדים.